

ASSÍS. IMPRESSIONS

ANNA GONZÁLEZ

L'avió feia just uns minuts que havia aterrat a Perugia. Des de la mateixa pista s'albirava la muntanya del Subasio i, al peu del vessant, vestida de pedra blanca, l'anelhada Assís.

El que s'havia anat preparant amb il·lusió i cura al llarg de vuit mesos es va fer realitat durant una setmana; un grup de 14 persones vam fer estada a la pàtria del Poverello.

Els objectius del "pelegrinatge" eren, per una banda, conèixer els llocs fonamentals de la vida i conversió de Sant Francesc i, per l'altra, pregar amb textos de Francesc i Clara.

Cadascun dels llocs visitats va servir per a il·lustrar grans temes del franciscanisme: la conversió, la pregària, la mística de Sant Francesc, la pobresa, la minoritat, la mansuetud, la fraternitat...

El primer contacte el vam fer tot passejant pels carrers de la ciutat i anant a visitar el Sacro Convento i San Giacomo de Muro Rupto. Allà el frare acompanyant ens parlà de la joventut i de la conversió del sant. El mateix dia vam visitar Rivortorto i la Porciúncula, llocs emblemàtics de l'inici de la fraternitat i del seu creixement, on vam meditar sobre la vida fraterna.

Aquell dia, així com tots els que vindrien després, el vam acabar a l'església de Sant Damià tot celebrant les vespres. Possiblement, assistir-hi diàriament va afavorir que aquest lloc calés de manera entranyable en el nostre cor. Els salms, els cants, bellíssims! i el profund silenci, tot era un. Si hom era dins la capella, el corprenia la força de tots els allí reunits; si hom decidia restar fora, la contemplació de la natura posava la cirereta en la lloança al Senyor. Les celebracions eren

tan captivadores que alguns membres del grup es van escapar més d'un matí per assistir a laudes.

La resta de la setmana la vam dedicar a conèixer els eremitoris on havia pregat Sant Francesc amb els seus germans. Desplaçar-nos per la comarca d'Umbria ens va donar l'oportunitat de badar amb el paisatge i els poblets arrapats al bell mig dels turons o amb la gamma de verds d'una multitud de boscos.

Així, un dels dies, en què ens vam endinsar a la Vall de Rieti, vam descobrir dos eremitoris. Greccio va ser el primer. Després d'una de les reflexions diàries que el frare compartia amb nosaltres, en aquest cas sobre la Regla establerta per Francesc que tractava la vida als eremitoris, i després sobre la lúcida teologia del sant en relació al primer pessebre, vam gaudir d'una llarga estona de pregària dalt la muntanya. A primera hora de la tarda vam visitar el segon eremitori, Fonte Colombo. El silenci de la natura i una temperatura agradable ens acompanyaven en la nostra visita a la quasi sagrada hora de la migdiada. Al cap d'una estona, vam entrar a la petita església i allà, mentre el fra ens dirigia unes paraules, un a un van anar entrant onze frares i es van anar asseient cadascú al seu lloc en el cor. Era l'hora sexta. Ens hi vam quedar. Vam pregar amb ells. Em va interpel·lar la seva presència allà dalt, a Fonte Colombo. Sovint hi penso.

De nou, vam poder gaudir d'una estona de pregària. L'abundant vegetació, la solidesa d'unes roques imponents..., tot ajudava a trobar silenci dins nostre i a imaginar Sant Francesc en aquell entorn. En el mateix eremitori vam tenir el regal de poder celebrar l'euca-

la trobada també amb Sant Francesc, amb Sant Bonaventura, amb Sant Antoni de Pàdua, amb fra Lleó..., en les seves cel·les, petites i sòbries perquè res destorbés la presència de Déu.

Vam aprofitar altres dies de la setmana per conèixer més de prop la vida de Santa Clara i altres llocs importants d'Assís. En una ocasió, fins i tot vam tenir l'oportunitat de poder assistir a una conferència donada per Enzo Bianchi, fundador de la Comunitat de Bose.

Al llarg de tot l'itinerari es va anar repetint una constant, em refereixo a l'actitud de profund respecte pel sagrat que mostraven els visitants italians. Això i una estreta col·laboració entre religiosos i diocesans em va sorprendre gratament. A casa nostra aquests dos aspectes són uns reptes pendents.

L'estada a Assís va resultar encara més agradable per la bona predisposició a la convivència entre les persones que formàvem el grup. Cal afegir que el bon humor no hi va faltar mai com tampoc la música d'una guitarra que va viatjar amb nosaltres gràcies a la insistència del seu propietari. Les passejades nocturnes i els saborosos gelats també van dir-hi la seva.

Dies després, ja a casa, la vivència es va anar posant a lloc i, curiosament, a mesura que passaven els dies, el record de la vida de Sant Francesc anava guanyant força i ocupant més lloc en el cor.

Ha estat un regal haver viscut aquesta experiència. Gràcies!

ristia a la capella de Santa Magdalena, capelleta que molt amorosament ens van preparar els frares. Va ser un moment de profunda intimitat i germanor.

Altres eremitoris visitats en dies posteriors ens van permetre seguir les petjades per on havia passat Francesc. Em refereixo a llocs tan bonics i emblemàtics com: Le Carceri, Le Celle de Cortona, La Verna i Montecasale. En tots ells hi tornava a aparèixer la magnificència de la natura: grans precipicis, balms i cavitats en la roca, una vegetació desbordant que, presidint cims, ens deixaven albirar bells paisatges. Tot a punt per a la trobada amb el Senyor des de la contemplació. I